

Felemlődés 3. kötet



NEIMERE ISTVÁN

# SZÖKTETÉS A GESTAPOTÓL

NEMERE ISTVÁN  
**SZÖKTETÉS A GESTAPOTÓL**

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

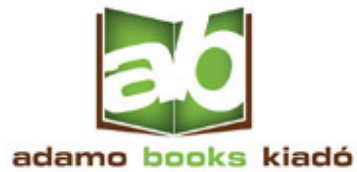
<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

ISBN 978-963-387-584-1



A terem magas mennyezete alatt valósággal elveszett a két férfi. Pedig nem voltak alacsonyok, jelentéktelenek. Az egyik most állt fel tekintélyt parancsoló íróasztalától. Civil ruhát viselt, pedig volt katonai rangja is. Huszonkilenc éves volt, de többnek látszott. Úgy mozgott a Birodalmi Biztonsági Főhivatal hatalmas, nyomasztó épületében, mint aki itt nagyon is otthon érzi magát. A belföldi kémelhárítás ügyei valósággal a vérében voltak. Walter Schellenberg évek óta foglalkozott velük, bár még mindig nem ő volt az ügyosztály vezetője. De már közeledett ehhez, kitartóan taposva a ranglétra fokait.

A másikon büszkén feszült a fekete egyenruha. A Gestapo magas rangú tisztje régóta ismerte Schellenberget, nagyon jól tudta, kivel áll szemben. Arcán a feszültséget a tisztelet kifejezése váltotta fel, amikor a kémfőnök, Heydrich helyette a fotelokra intett:

– Foglaljon helyet, Römer! Szeretném ismerni a teljes igazságot, mert csak így tehetünk valamit az ügyben, azt hiszem. Krause... Hol is hallottam ezt a nevet régebben ?

– Krause professzor történelmet tanított a berlini egyetemen és meg kell mondanom önnek, uram – nagyon jó tanárnak bizonyult. Ezt még az ellenségei is elismerik. A problémák a mi számunkra ott kezdődtek, hogy Krause rendkívül népszerű volt a diákok körében, mindenki, tudta róla, hogy bizonyos... hm... nyomás ellenére sem lépett be a pártba. Előadásaiban a múlt eseményeit folyton a jelenhez hasonlította. Valóságos összehasonlító stúdiumokat végzett a múlt eseményei és a Hitler politikájából fakadó események között...

– Ez azt jelenti, hogy bírálta a führer politikai lépéseit? – Schellenberg ezt nem is kérdezte, inkább állította. Korán öregedő arcát most elfordította a férfitől, az aktába mélyedt. De látszott, közben figyel. Csak Krause professzor fényképét nézte. A férfi ötven múlt, és igen értelmes tekintettel figyelte a világot. Schellenberg igazi biztonságügyi hivatalnok lévén nagyon jól tudta: az ilyen emberek veszélyt jelentenek a birodalomra, ha a „másik oldalon” állnak. És a jelek szerint ez az ember éppen ott állt.

...Két hónappal ezelőtt már intézkedésre kényszerültünk – folytatta Römer – mert a professzor szeptemberben megkérdőjelezte a Hitler-Sztálin paktumot. Valamelyik előadásában „ördögi egyezségnek” is nevezte azt a keleti politikánk szempontjából rendkívül fontos okmányt, amelyre Ribbentrop és Molotov helyezték el aláírásukat és amelyhez maga Sztálin marsall asszisztált. Ezt követően Krause átlátszó célzásokat tett az ókori birodalmak, a perzsák, mérlek, babiloniak egyezségeire, amelyeket tudvalévően kivétel nélkül mind megszegtek. Vagy eleve azzal a szándékkal kötöttek, hogy úgysem fogják betartani... Nem hagyhattuk figyelmen kívül, hogy az egyetemre külföldi hallgatók is járnak, és már a nemzetközi sajtó is felfigyelt Krause politikai jóslataira. Mindenfelé feltűnést keltett, hogy úgymond nyíltan szembeszegül Hitler politikájával, itt Berlinben, ezerkilencszázharminckilenc őszen, Lengyelország elfoglalása után... Mintha csak egy ilyen ember felbukkanására vártak volna a front túlsó oldalán. Állítólag a Timesban kétszer is írtak róla.

– Letartóztatásakor tanúsított ellenállást? – kérdezte Schellenberg és becsukta a dossziét. Figyelmesen hallgatta Römert, akit ez a látható figyelem fellelkesített, és igyekezett nagyon pontosan beszámolni az eseményekről. Schellenberg éppen ezt akarta elérni. Tudta: csak akkor dönthet, ha minden adat a birtokában van.

– Egyáltalán nem. A régi rómaiakat emlegette, értvén alatta, hogy azok igazi férfiak voltak, akiket az ellenfél nem törhetett meg, és, közölte: belőle ugyan nem csikarnak ki hazugságokat, sohasem fogja nyilvánosan megtagadni az elveit. Második hónapja ül egy erődben, úgy volt, hogy munkatáborba küldik, de erre eddig nem került sor. A hatóságaink, őszintén szólva, nem nagyon tudják, mit kezdjenek vele, túl ismert ahhoz; hogy csak úgy eltűnjön a süllyesztőben, a külföld kellemetlen kérdéseket tehet fel diplomáciai úton, például... Ezért az eddigi habozás. Azt hittük, elcsendesül az ügy és szabad kezét kapunk. Most viszont az egész sajtó felkapta a nevét – no persze nem nálunk. Párizsban, Londonban, sőt még Amerikában is emlegetik Krausét és igyekeznek úgy beállítani, mintha Hitler egyik politikai ellenfele lenne. Bár ez ellen talán maga a professzor is tiltakozna, hiszen – állítja – ő nem politizál, csak. „összehasonlítja a történelem bizonyos korszakainak eseményeit”. Például a francia forradalom terrorszakát a mostani berlini eseményekkel... Nos; a lényeg a következő: mint a mellékelt sajtókiadvágásokból is láthatta, komoly presztízsveszteséget okoz nekünk, hogy Krause börtönben van.

– De ha elengedjük, tovább folytatja azt, amit eddig tett – jegyezte meg a titkosszolgálat vezetője. – Még ha

nem engedjük is vissza az egyetemi katedrára, akkor is megtalálják a módját, hogy szétkürtöljék a véleményét. és egy ilyen ellenpropaganda sem szolgálná éppen a birodalom javát.

– A diákoknak így sem tetszett, hogy „nyoma veszett”. Ha pedig meglátják az otthonában vagy az utcán, amint állás nélkül kószál, még rosszabb lesz a helyzet. A velünk hadban álló államok sajtója valósággal vadászik az olyan emberekre, akik Németországban élnek és mégsem osztják a Führer véleményét... Vagyis mindnyájunk véleményét.

Az utóbbi félmondatot gyanús igyekezettel és sebesen tette hozzá, de Schellenberg látszólag észre sem vette a kis közjátékot. Ritka eset – de megbízott Römerben. Főleg azért, mert az elmúlt hetekben leellenőriztette az egész életét és minden rokoni, baráti kapcsolatát. Most kifejezéstelen szemmel nézte a tiszt frissen borotvált arcát, látta hosszú, vékony ujjait is. Nem, Römer nem dolgozik kétfelé, ami sajnos ebben a szakmában nemegyszer előfordul.

– Mit tanácsol? – kérdezte elgondolkodva. Römernek kishíján elállt a lélegzete is. Tőle kér tanácsot a biztonsági főhivatal egyik „ásza”? Alig tudott megszólalni:

– Valami olyasmit kéne kitalálni, hogy ki is engedjük, meg nem is. A cél természetesen az, hogy a világsajtó leszálljon Krauseról, ne írjon róla többé egyetlen szót sem.

– Amíg mártírnak hiszik, amíg olyan emberként jelenik meg előttük; akinek a véleménye ellentétes hivatalos propagandánkkal és elveinkkel, de ezt nem hirdetheti szabadon, mindig is reklámot fognak neki csapni. Ha kiderül, hogy mindez másképpen van, Krause kevésbé lesz számukra fontos, vagy akár csak érdekes is...

Römer szorgalmasan bólogatott, majd felemelte a fejét:

– El kéne engedni, azt javaslom. Majd egy idő után csöndesen kivonni a forgalomból. Senki sem veszi észre.

– Ám a közbeeső hetekben sok kárt okozhat nekünk, ha jobbra-balra nyilatkozik az újságíróknak. – Schellenberg már tudta, mit kell tenni. – De ezt is meg lehet akadályozni ügyesen. Az egész dolgot még a birodalom hasznára fordíthatjuk. Van egy tervem, Römer...!

Négy nappal később egy férfi leszállt a vonatról.

A berlini főpályaudvar hatalmas nyüzsgésében kevesen figyeltek fel rá, aminek kifejezetten örült. Jól szabott civil ruhát viselt, valódi bőrből készült bőröndjeit hordár ragadta meg. A férfi jól ismerte az utat, határozottan vágott át a tömegben. Magas, barna, kisportolt, huszonhárom-huszonöt évesnek látszó ember volt. A mozgásán is látszott, hogy nem bizonytalankodik, nem szokott akadályokhoz, vagy ha ilyenek mégis felmerülnek előtte, azokat gyorsan és ügyesen küzdi le. Néhány oldalra vetett pillantás révén arról is meggyőződhetett, hogy a főpályaudvaron mindig ügyelő detektívek egyike sem figyelte fel rá. Nagyon idevalónak, nagyon németnek látszott.

Pedig a valóságban máltai születésű, brit állampolgár volt és Harrynak hívták.

A zajos nyüzsgés mögötte maradt. A pályaudvar előtt szürke égbolt alatt szürke utcákat látott. Villamos kanyargott, autók fekete sorai fékeztek egy lámpánál. Harry taxiba szállt. A hordár a sofőr kezébe adta a bőröndöket.

Az utas akcentus nélkül adta meg a szálloda címét, amely csak néhány utcányira volt a pályaudvartól. Harry nem kis borraivalót adott a sofőrnek.

Tizenöt perccel később ismét az utcán volt. A szoba elfoglalása igazán nem került sok idejébe. Német útlevéllel igazolta magát. Müllernek hívták. Mint ezer más németet abban az órában, abban a városban. Németül beszélt, mint amazok. Hát idevalósinak hitték. És éppen ezt akarta elérni.

Kora délután volt, amikor betért egy kiadóhivatalba. Előre elkészített nyomtatott blankettát töltött ki hibátlanul. Az apróhirdetésért három márka hatvanat kértek tőle, természetesen szó nélkül kifizette, még udvariasan rá is mosolygott a kisasszonyra. Aztán az egyik kereskedelmi utca felé irányította lépteit. Ez nem egészen a belváros volt, itt inkább a középosztály és a kiskereskedők vásároltak nagyban. A férfi mozgásán itt is látszott: ahogyan semmilyen környezet, úgy ez sem idegen neki, és pontosan tudja, mire van szüksége.

A fiatal lány ekkor már három órája Berlinben volt. Ő is szállodát foglalt, de a recepcióban nem német, hanem spanyol útlevelet mutatott. Míg a valóságban Kate-nek hívták, az útlevél tanúbizonyossága szerint Caterina Huascar de Guadal volt a neve, és Malagából jött. Ő is remekül beszélt németül, bár olykor-talán tudatosan – egy kis déli ízt vitt szavaiba és nem úgy nyelte el az r-eket, mint az itteniek. Mintha egy kicsit tüntetni is akart volna külföldi mivoltával, idegen országban élő német nőként mutatkozott be egy órával ezelőtt az NSDAP, a nácipárt külföldi osztályán. Megállapították személyazonosságát és az egyik vezetőhöz másnap délelőttre audienciára iratkozott fel.

Ezek után ő is a kereskedelmi negyed felé vette útját.

– Minden készen áll?

– Azt te csak úgy hiszed, kedves bátyám. Mindig volt benned némi fölös optimizmus, időnek előtti telhetetlenség...

– Hagyjuk a múltat, kishúgom. Különben is vigyázz, nehogy feltűnő legyen a viselkedésünk. Itt ismerkedtünk meg a virágüzlet kirakata előtt és hamarosan elválnak útjaink. Vedd úgy, hogy egy csinos fiatalember udvarol neked...

– Nem veszem észre, hogy különösebben megerőltetnéd magadat...

– Na ja, húsz-egynéhány éve ismerlek, már miért erőlködnék?

– Disznó vagy... De térjünk a tárgyra. Mit végeztél eddig?

– Feladtam a hirdetést. Te csináld, amit megbeszéltünk. Az összekötő négyóránként veszi fel a kapcsolatot a bizonyos informátorral. A Főnök nagyon bízik benne... vagyis hát bízik bennünk.

– Meg is tesszük, amit lehet, te is tudod. Vészhelyzet esetén... ?

– Itt találkozunk. Ez jó pont, éjjel-nappal nyitva van. Kapcsolattartás anonim telefonokkal, ha nem vagyunk a szállodánkban, üzenetet lehet hagyni. Naponta kétszer. Javaslom a délelőtt kilencet és a délután hat órát.

– Jól kiválasztottad.

– Kösz a dicséretet. Most már mennem kell. Első kapcsolat holnap kilenckor. Reggel mindig én hívlak, este te.

– Rendben.

– Vigyázz magadra, „kislány”...

Berlin fölött felhős az ég.

A centrum nyüzsgése csak késő hajnalban hal el, akkor sem túl sok időre. Amint a Nap felkelt és a Spree felől ráveti fényét a magasabb épületek tetejére, odalent, az utcák kanyonjaiban ismét megindul az élet. Tejesautók zötyögnek, pékségek ontják magukból a friss illatokat. A folyó kis szigetén a Schwerin-palota üveglakai is kifényesednek, akár a magához térő ember szeméi. Kémények szöknek merészen az égbe, a külvárosokban elkeskenyülő gyárkémények ontják fekete füstjüket.

A sarki újságosbódéba akkor érkezik a legelső reggeli lap. Az árus fog egy példányt, gyorsan átfutja. Amint megindul a forgalom, kiáltozza is majd a vastagabb címeket.